

**BRAD
THOR**

Strhující thriller v nejlepší
tradici Fredericka Forsytha

**CIZÍ
AGENT**

Cizí agent

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz



Brad Thor
Cizí agent – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA a.s.**

Cizí agent

BRAD THOR

CPress
Brno
2017

Pro Scottieho Schwimera –
nejlepšího mediálního zástupce na světě, a ještě lepšího přítele.
Díky za všechno, cos pro mě udělal.

„Když se zlí spřáhnou, musejí se dobří spojit; jinak padnou, jeden po druhém, nikým nelitované oběti opovrženého boje.“

– Edmund Burke

1. KAPITOLA

PÁTEK
BEZPEČNÝ DŮM CIA
GUVERNORÁT ANBÁR, IRÁK

Při necelých dvou metrech a stopětdvaceti kilogramech se Ken Berglund dal jen těžko přehlédnout. Tvář měl zarostlou hustým blond plnovousem a obě paže mu pokrývaly rukávy tetování. „Steaky budou co nevidět,“ zavolal.

Partáci z jeho týmu i ženy postávající na dvoře okolo staré kamenné desky, toho času sloužící za jídelní stůl, jeho zprávu odměnili radostným pokřikem. Někdo pustil na iPhone písničku od Charlieho Danielse a z lednice už se nesla další piva.

Dnešní večer byl na grilování jako stvořený. Nad opuštěnou pouštní pevností zářily z modročerné oblohy hvězdy a chladný vánek odnášel neústupný denní žár. Na chvíli byste zapomněli, kde to vlastně jste.

Aspoň do té doby, než byste si všimli upravených karabin M4, položených stále na dosah ruky, a pistolí kalibru .45, nerozlučně upevněných na bocích. Jakmile je člověk zaznamenal, iluze byla rázem v troskách. Nikdo nechodí na večeri takhle ozbrojený, pokud nepobývá ve válečné zóně. A přesně tam taky byli.

To Ashleigh Fosterová riziko poněkud zlehčila, když svým dvěma kamarádkám vyličila výlet jako zápletku z *Lawrence z Arábie* – víkend v romantické pouštní tvrzi, kolem dokola nic než písek a tu a tam nějaký ten velbloud. Jako důstojnice správy sběru informací CIA samozřejmě dobře věděla, do čeho jdou. Základnu měla na americkém velvyslanectví v jordánském Ammánu a se špionáží se setkávala každodenně. Jejím úkolem bylo tajné informace utřídit, zašifrovat a poslat zpátky do hlavního sídla CIA ve virginském Langley.

V Iráku nebylo bezpečno nikde – a pro Anbár to platilo dvojnásob. Tzv. Islámský stát sice zatím nepronikl tak hluboko do gubernorátu, ale byla to jen otázka času.

Ani její kamarádky si nedělaly iluze. Jako zaměstnankyně velvyslanectví musely držet krok s bezpečnostní situací nejen v Jordánsku, ale i v sousedním Iráku a Sýrii. Jejich práce byla nebezpečná.

Avšak i nebezpečí patřilo ke kouzlu tohoto víkendu. Bylo to koneckonců dobrodružství, a u těch se trocha toho vzrušení předpokládá. A co může být dobrodružnějšího než dvoudenní party v bezpečném domě CIA?

Z práce se vypařily hned brzy v pátek, stavily se doma jen pro nějaké oblečení a čtyři obrovské chladicí boxy Yeti (vypůjčené ze skladiště ambasády) nacpané nejrůznějším jídlem, včetně steaků, zmrzliny, piva, a dokonce i koblíh.

S bezstarostností, jaká by se lépe hodila k trojici vysokoškolaček, co si vyrazily na jarní prázdniny, naskočily do Ashleighiny toyoty land cruiser, pustily muziku naplno a namířily si to k hraničnímu přechodu Karameh/Turaibil.

O necelé tři hodiny později zamávaly diplomatickými pasy a mávnutím ruky byly propuštěny jak přes jordánské, tak přes irácké kontrolní stanoviště. Hned za hranicí na ně čekal Ashleighin přítel a jeho dva kolegové.

Ken Berglund, bývalý příslušník elitních Rangers, pracoval pro přísně utajované polovojsenské oddělení CIA známé jako OZA, Oddělení zvláštních aktivit.

On a jeho šestičlenný tým trčeli v polorozpadlé pouštní pevnosti už přes týden. Čekali, až jim dá CIA zelenou ke vstupu do Sýrie, kde se měli zmocnit jednoho CVH, cíle vysoké hodnoty, z Islámského státu.

Berglundovu týmu už začínaly docházet zásoby, když jim z Langley oznámili, že cíl opět změnil polohu a operace se znovu odkládá. CIA chtěla mít cíl pár dní pod dohledem, aby zjistila, s kým se stýká. Potom se teprve rozhodnou, co udělají.

Pospěš si a počkej. To bylo pro zpravodajce naprosto typické. Ale pokud Langley chtělo misi odložit, bylo to jen jejich rozhodnutí.

Berglund se mezitím taky k něčemu rozhodl. Proč si to doplňování zásob trochu nezapěstřit?

S Ashleigh se neviděli už měsíce. Když se jí zeptal, hned po té příležitosti skočila. Pokud vyrazí na cestu v době pátečních modliteb, bude v bezpečí. Mezi Ammánem a hranicí žádné velké riziko nehrozí. Bude mít s sebou zbraň, a kdyby ji bylo třeba použít, Ashleigh by se určitě nedala lacino.

Její otec, bývalý voják, učil Ashleigh střílet už odmalička. Na vrcholu rozsáhlého výcviku v CIA trénovala téměř nepřetržitě a zakládala si na tom, že porazí ve střelbě kteréhokoli chlapa, který byl tak hloupý, že ji podcenil.

To byla jedna z mnoha věcí, kterou na ní Berglund miloval. Nejenže to byla žhavá krasavice z jižní Floridy, ale taky byla naprosto svá – nebojácná, nesmířlivá a zcela nedotčená tím, čím nebo kým by měla být podle ostatních.

Její otec pro ni měl trochu jiné plány. Nechtěl, aby se dostala kamkoli poblíž Středního východu, a vyvinul ohromný tlak, aby ji udržel ve Spojených státech. Ale protože Ashleigh byla Ashleigh, našla si způsob, jak dostat, co chtěla.

A tak to bylo vždycky, což Berglundovi dělalo trochu starosti. Ne úplně zřídka si spolu zařídili přes videohovor, ale stejně se bál, že to dříve nebo později bude potřebovat doopravdy a taky si to zařídí – ať na ambasádě, nebo někde jinde v diplomatické komunitě.

Představa, jak si to rozdává s nějakým diplomatickým euroodpadem nebo – nedej Bože – s nějakým *hurá* ambasádním mariňákem, byla víc, než kolik bývalý ranger dokázal snést. Takže ať jejím přivedením do pouště porušil jakákoli pravidla, stálo to za to.

Avšak jak už to tak bývá, u jednoho špatného rozhodnutí to většinou nekončí.

Představa steaků a pěkných holek se ostatním klukům z týmu zamlouvala, a tak nakonec pozvali ještě dvě Ashleighiny kamarádky.

A co se týkalo šéfů ze CIA, co se dělo v poušti, v poušti taky zůstávalo. Nebyl tedy důvod, proč by se o tom měl kdokoli v Langley dozvědět.

Berglund obrátil pozornost zpátky k T-bone steakům. Naposledy je pootočil o devadesát stupňů, aby vypálil do masa dekorativní mřížkový vzorek – to se naučil jednoho léta na vysoké, když si přivydělával v jednom dallaském steakhousu.

Tohle bude impozantní hostina. Dokonce i Ashleigh přiložila ruce k dílu a vykouzčila zelný salát. *Kdyby jen každé jejich nasazení vypadalo takhle.*

Hned jak byly steaky hotové, naskládal je na talíř, M4 odhodil stranou a zamířil ke stolu. Jeho přilba, opatřená brýlemi pro noční vidění, stála v jedné řadě vedle všech ostatních.

Ještě nebyl ani v půli cesty ke stolu, když zaslechl pronikavý hvízdot blížícího se minometného granátu. Pustil steaky na zem a rozběhl se k ostatním s křikem: „Palba! K zemi! K zemi!“

2. KAPITOLA

Horké rozeklané kusy skály se rozletěly do všech stran, když explodoval první granát. Hned nato ji následovaly dvě další.

Členové týmu se rozprchli pro své vybavení, křičeli dohodnutá znamení a že jsou „up!“ – připraveni pustit se do boje.

Když se rozběhli na místa, která měli kryt, popadl Berglund jednoho z mladších členů týmu, muže jménem Moss. Ukázal na ženy a zařval: „Vem je do krytu!“

Kryt byl podzemní výslechový prostor z dob, kdy Iráčané používali pevnost jako vězení. Pro Ashleigh a její kamarádky to teď bylo nejbezpečnější místo.

„A přines nábojové pásy!“ překřikoval Berglund rámus ve snaze dostat na místo jejich pásový střední kulomet.

Dál na ně přšely granáty, rozbíjely velké kusy opevnění a zaznamenaly přímý zásah poslední zbývající věže pevnosti. Moss a ženy se rozběhli ke schodům.

Dole byly těžké kovové dveře, které už stihl otevřít veliký kus kamene. Moss zahnal ženy dovnitř, popadl jedenáctikilový kulomet a k němu tolik munice Norma Magnum .338, kolik dokázal unést.

„Zalezte až dozadu,“ nařídil jim. „A nechodte ven, dokud pro vás nepřijdeme.“

Odkopl kámen z cesty, zatlačil ramenem do těžkých dveří a vši silou do nich strčil. Než se zavřely, byl už v polovině schodiště.

Venku, na chatrném opevnění tvrze, se rozhořela přestřelka.

Když se Moss objevil na nádvoří, Berglund páčil krátkými dávkami z jeho útočné pušky. „Pohni s tou municí!“ zařval.

Moss doběhl k němu, odhodil zásobníky s municí a začal rozkládat zbraň.

„Dostaly se do krytu?“

Moss se chystal odpovědět, když s jekotem přiletěla další minometná střela a vybuchla uprostřed nádvoří. Roztrhala polovinu zdi u schodů, jen pár stop od nich.

„Dostaly se do krytu?“ překřikoval Berglund zvonění v uších.

„Jsou v bezpečí,“ křikl Moss.

Berglund ukázal hlavní pušky k jihovýchodu. „Je jich tam aspoň padesát. Možná víc. Mají kalašnikovy a erpégéčka.“

„Co jsou kruci zač?“

„*Koho to sakra zajímá?* Začni je kropit.“

Moss se zadíval do puškohledu pro noční vidění, namontovaného na kulometu, odjistil zbraň a zahájil palbu.

Palba z kulometu se střelivem Norma Magnum .338 byla neuvěřitelně přesná a mimořádně silná. Zbraň měla účinný dostřel osmnáct set metrů, ale byla schopná zasáhnout cíl vzdálený pět a půl kilometru. Odlehčený střední kulomet General Dynamics dokázal vystřelit pět set nábojů za minutu, a Moss jim je teď s radostí dopřával.

Jenže sotva skolil jednu skupinku, objevila se jiná. A teď se k pevnosti blížily z různých stran. Začali se rojit. Byli všude.

Moss stihl už po šesté změnit pozici, když se jeden z členů týmu rozběhl ke krytu pro zbývající municí.

Berglund mezitím ze svého šifrovaného satelitního telefonu zavolal do Langley o pomoc. Naléhavě potřeboval informace. *Kdo jsou ti chlapi? Kolik jich ještě je? A jaké prostředky mají v oblasti k dispozici, aby je poslali týmu na pomoc?*

Langley pro něj nemělo dobré odpovědi.

Ať jsou útočníci kdokoli, udeřili právě ve chvíli, kdy dron CIA opusťl své stanoviště. Nová bezpilotní letadla tu nebudou dříve než za dvacet

minut. Přesměrování satelitu zabere nejmíň půl hodiny. Berglund ale půl hodiny neměl. I o dvaceti minutách pochyboval. Co nevidět jim dojde munice. A až se to stane, bude tenhle boj u konce.

Situaci poněkud komplikovala skutečnost, že tým OZA vůbec neměl být v Iráku. Tahle operace byla černá jako noc. CIA se však přesto nechystala nechat své lidi zemřít.

V opuštěném skladišti nedaleko za jordánskou hranicí stálo komerční vozidlo o osmnácti kolech. V jeho dlouhém bílém přívěsu se ukrývaly dva silně modifikované vrtulníky Hughes MD 500 se složenými listy rotorů.

„Pohyb! Pohyb!“ volal náčelník posádky CIA, zatímco jeho muži vykládali vrtulníky a chvatně je chystali ke startu. Jejich zatím nejrychlejší čas z přívěsu do odletu činil čtyři a půl minuty. Jestli má být nějaká naděje, že pomohou Berglundovu týmu, budou ten rekord muset zkrátit na polovinu.

Helikoptéry, verze MH-6 Little Birds americké armády vyrobené speciálně pro CIA, byly předem přemístěny na jordánské stanoviště jako plán B. Plán A byl, že Berglund a jeho lidé proniknou do Sýrie ve třech samostatných vozidlech, hodí cíli z IS na hlavu pytel a zase honem zmizí. Helikoptéry tu byly jen pro případ, že se během mise něco pokazí.

Útok těchto rozměrů, na tak odlehlém místě, když nikdo neměl vědět, že tam vůbec jsou, se považoval za takřka nemožný. Jenže Berglund a jeho muži tady byli a teď jim zbývalo jen pár minut života. A to letecký tým ještě nevěděl o té nepovolané návštěvě schované v krytu pod pevností.

Velitel posádky s ukazovákem naléhavě rozkývaným nad hlavou teď štekal na piloty, aby nastartovali letouny. „Jděte do toho! Teď! Hned! Hned!“

Zatímco čtyři techničtí pracovníci zaklapávali, zacvakávali a natahovali na příslušná místa zbraňové systémy vrtulníků, hluk skladiště prořízlo pronikavé kvílení motorů probouzejících se k životu.

O pár okamžiků později se z oken skladiště začaly sypat uvolněné skleněné tabulky, jak se vibrující rotory hladově zakously do vzduchu.

Když mu oba piloti ukázali zdvižené palce, velitel posádky dal signál k otevření vrat skladiště a vypustil ptáky na svobodu.

Oba MD 500 se unisono odlepily od betonové podlahy, posunuly se k východu a vznesly se do vzduchu.

Tým trumfl svůj vlastní rekord o minutu a osmnáct vteřin. Byl to udatný pokus a mohl být i k něčemu dobrý, nebýt toho, co se stalo pak.

Tři kilometry od pevnosti, kdy kopiloti obou helikoptér začali mít plné ruce práce s přípravou zbraňových systémů, k teplu z jejich motorů zamířila dvojice raket země–vzduch. Nikdo neměl šanci.

Berglund nepotřeboval volat Langley, aby mu došlo, co se stalo. Exploze na noční obloze viděl dost dobře sám. Když vystřelil ze zásobníku pušky poslední náboje, odložil ji a vzal do ruky pistoli.

Svým přemrštěným texaským způsobem se domníval, že od něj bylo vtipné, když Ashleigh a její kamarádka uvítal v „anbárském Alamu“. Jestli to bylo proctví nebo ironie – na tom už teď vlastně nezáleželo.

Jejich vozidla byla zničená ostřelováním, helikoptéry sestřeleny, takže jim teď nezbývalo než se snažit obhájit svou pozici zde. I kdyby někde v Jordánsku vystrachali nějaké tryskáče, nemohou dorazit včas. Nikam jinam cesta nevede.

Berglund byl bojovník. A tak i odejde – po svých, a vezme s sebou tolik nepřátel, kolik jen dokáže. Litoval jen dvou věcí: že lépe neschoval Ashleigh a že nedostal příležitost dojít si svůj steak.

Saša Basejev byl ohromen. Američani bojovali tvrději, než očekával. Ještě když jim došla všechna munice, vytáhli nože a snažili se bojovat holýma rukama.

Přežili jen dva. Ale ani ti už neměli šanci přežít, ani kdyby se dostali do nemocnice. Nařídil kameramanům, aby sebou hodili a pustili se do práce.

Přes nádvoří pokryté troskami došel k chladicím boxům. Rukou odhrnul vrstvu sutin, vytáhl baterku a otevřel víko jednoho z nich. Sáhl dovnitř a zjistil, že je plná – ledu. *Neuvěřitelný luxus, tady uprostřed pouště.*

Pak došel k dalšímu boxu a k dalšímu a prohlížel si jejich obsah. *Láhve růžového vína? Zákusky? Zmrzlina?* Ať jsou Američani dekadentní seabevíc, takové zásoby mu nedávaly smysl, dokonce ani u polovojenského týmu CIA.

Na zemi poblíž posledního chladicího boxu byly rozsypané steaky. Basejev se sklonil a jednoho se dotkl. Byl ještě teplý. Napočítal jich devět. *Devět steaků pro šestičlenný tým.*

Když pomyslel, jak vypadají někteří Američani, snad měli někteří z nich v plánu spořádat víc než jeden steak. Ale tím se pořád nevysvětluje to víno. Američtí muži, především pak vojáci, pijí většinou pivo nebo tvrdý alkohol. A když už pijí víno, pak určitě ne růžové.

Tady něco nesedělo. Obsah těch boxů připomínal pohoštění na piknik nebo nějakou tu americkou plážovou party. Pak se ve světle jeho baterky pár stop od něj něco zablesklo.

Pod dalšími sutinami našel iPhone v obale zdobeném bižuterií. Obrazovka, chráněná heslem, byla rozbitá, ale byla na ní jasně patrná fotografie ženy, jak líbá jednoho z bojovníků CIA. Tak tohle bylo hotové požehnání.

Zvedl telefon nad hlavu a arabsky zavolal na své bojovníky: „Je tady žena,“ oznámil. „Americká žena. Jestli ji najdete, je vaše!“

Džihádisté se hlasitě zaradovali a hrstka z nich se rozběhla ke schodišti.

V chodbě pod schody museli ze všech sil zabrat dva muži současně, aby vypáčili dveře do krytu. První muž, který se protlačil dovnitř, dostal dvě kulky do hrudi a jednu do hlavy. Propukla další přestřelka.

Tahle byla ale mnohem kratší. Ashleigh měla jen dva rezervní zásobníky.

Když jí došly náboje, džihádisté se nahrnuli dovnitř. Její kolegyně byly administrativní pracovnice. Zbraně nenosily.

Trvalo jen pár vteřin, než propuklo nevyslovitelné.

3. KAPITOLA

NEDĚLE
VÍDEŇ, RAKOUSKO

Scot Harvath se nesnažil schovat. Čekal, že ho uvidí. Takový byl plán. Buď stručný. Buď krvavý. Pak zmiz.

Rakušani by jim samozřejmě mohli dělat problémy. Ale politika spojená s úkolem nebyla jeho starost.

Bílý dům byl v tomhle ohledu jednoznačný. Buď se s tím problémem vypořádají Evropani, nebo se o něj postará Amerika.

Harvath posedával v rohu Café Hawelka. Pod novinami na jeho klíně se ukryvala Beretta opatřená tlumičem. Vybledlé stěny pokrývaly umělecké plakáty. Páchlo to tu po čokoládě a zvětralých cigaretách.

Naposledy si usrkl kávy, vstal a položil noviny na stůl.

Jeho cíl tu seděl s jiným mužem, hned u okna. Oběma bylo něco málo přes třicet. Ani jeden nezvedl zrak.

Harvath došel k jejich stolku a řekl jen: „Paříž.“ Pak přiložil tlumič muži pod čelist a stiskl spoušť.

I přes tlumič byla Beretta stále dobře slyšet; a mužův mozek rozprsknutý po kavárenském okně byl zase mimořádně dobře vidět.

Někteří štamgasti začali křičet, převrhávat židle a stolky ve snaze rychle utéct. Jiní seděli jako přimražení, buď ze šoku, nebo z pudu sebezáchovy – doufali, že nepřitáhnou pozornost střelce.

Ředitel CIA prahnul po mistrovském díle hodném Rembrandta – *velkým, smělým a nezaměnitelným*. Harvath mu to splnil.

Opustil kavárnu zadním východem, sundal si čepici, rozebral zbraň a všechno nechal vklouznout do kapes.

O šest bloků dál vešel do hotelu Sacher. U šatny dal dívce spropitné a vyzvedl si svrchník a nákupní tašky. Pak se došel na toaletu umýt a převléct.

Stál u umyvadla a oplachoval si ruce. Policie dostane hned několik jeho popisů. A žádný z nich nebude úplně přesný. Kolemstojící byli otřeseni násilím i rychlostí, s jakou se vše událo.

Číšník si bude pamatovat jen to, že šlo o bílého muže, snad něco přes třicet, který si objednal kávu, klidně a německy.

Kdyby ho vystopovali až do hotelu Sacher, šatnářka ho popíše snad jako hezkého muže. Pochyboval, že by dokázala k popisu dodat ještě: „Metr osmdesát, pískově hnědé vlasy a modré oči.“ Ať tak či onak, on už bude pryč.

Před hotelem si nechal od portýra objednat taxi na hlavní vlakové nádraží. Tam zanechal falešnou stopu tím, že si koupil jízdenku do Klagenfurtu, městečka nedaleko hranic.

Prošel nádražím, urazil pěšky pár bloků na nedalekou stanici metra, nastoupil a ujel šest stanic.

Nějakých dvacet minut bloumal po málo známé vídeňské čtvrti, pak se nechal odvézt taxíkem do Ristorante Va Bene s výhledem na řeku. S jistotou, že ho nikdo nesleduje, se posadil ven a dal si pivo.

Bude mít trochu napilno. Loď vyplouvá co nevidět. Ale on to pivo potřeboval.

A nejen to pivo, bylo to těch pět minut klidu, co tak nutně potřeboval. Pět minut, aby vyhnal z hlavy jednu hru a vstoupil do té další.

Takhle ještě nikdy operaci neplnil. Snažit se sloužit dvěma pánům nebyl nikdy dobrý nápad. Nezáleží na tom, jak jste chytří. Říkáte si o to, aby se něco pokazilo. A když se to pak stane, začnou se chyby vrstvit jedna na druhou, právě tak jako mrtvoly.

Podíval se na hodinky. *To by bylo mých pět minut klidu.* Vytáhl z kapsy peníze, hodil do sebe zbytek piva, zaplatil a odešel.

K vídeňskému říčnímu přístavu to měl něco přes míli. Šel pěšky a cestou zahodil Berettu a potom i tlumič do Dunaje.

Vyzvedl si plastový sáček na zip, který předem nalepil zespona na jeden z kontejnerů. Vytáhl z něj svůj pas, klíč od kajuty a další osobní věci, dal si

je zpátky do kapes a ještě jednou si v duchu všechno prošel a poplácal si kapsy. Netoužil po tom, aby ho chytili s čímkoli, co by ho nějak spojovalo s událostmi v té kavárně.

Vkročil na lodní lávku, předložil lodní lístek a usmál se na personál. Jeho nákupní tašky nechali projet po pásu rentgenem, on sám prošel bezpečnostním rámem.

Za čtyři dny, které na lodi strávil, objevil nejmíň stovku způsobů, jak by tu terorista nebo jiný darebák mohl vyvolat boží dopuštění. Ani k jednomu z nich nebylo třeba pašovat něco přes bezpečnostní rám s detekcí kovů nebo rentgen.

Personál dostal signál „vše v pořádku“, podal mu jeho věci a přivítal ho zpátky na palubě. Jedna příjemná stevardka se začala vyptávat, jestli si chvíle na souši užil, ale než stihla dopovědět otázku, byl už v polovině haly.

Když dorazil ke své kajutě, zastavil se u dveří a zaposlouchal se. *Nic*. Vylovil z kapsy klíč a vstoupil.

Byla tam tma. Už se natahoval k vypínači, když se zarazil. Posuvné skleněné dveře byly otevřené. Z balkonu prosvítal obrys postavy.

4. KAPITOLA

Harvath věděl, že ho to čeká. Nechtěl to, ale nemohl se tomu vyhnout. Pustil tašky na pohovku a vyšel na balkon.

Lara Corderová stála opřená o zábradlí se sklenkou šampaňského v ruce. Šaty jí těsně přiléhaly k úchvatnému tělu a dlouhé hnědé vlasy jí čečral jemný větřík. Mohla by klidně dělat modelku plavební společnosti. Vypadala oslnivě.

„Jak to šlo?“ zeptala se s očima upřenýma na Dunaj.

Neřekl jí, co hodlá dělat, ale nebyla hloupá. Co přijeli do Evropy, přímo ho bombardovaly telefonáty a e-maily. Měl u sebe také chytrý telefon, který nikdy předtím neviděla. Věděla o něm dost, aby si dala dvě a dvě dohromady.

Slíbil jí dovolenou už vloni na podzim, těsně předtím než jeden megaloman od Spojených národů vykonstruoval drtivou globální pandemií. Než sama vyhoří, rozhodli se on a Lara, že se uchýlí na Aljašku. Za daných okolností nešlo úplně přesně o ten únik, který si oba představovali. Zato plavba po Dunaji, to bylo mnohem lepší – aspoň tedy pro Laru. Harvath tu měl ještě nějaké další zařizování, a proto jí to také navrhl.

V Evropě explodoval islámský terorismus. Američané byli zabíjeni. Spojené státy se ohledně svých očekávání od evropských spojenců vyjádřily zcela jednoznačně. Byl čas sundat rukavičky a začít jednat bez nich. Tohle byla válka.

Teroristé se ukrývali přímo mezi těmi, které hromadně vraždili. Využívali svobody a otevřenosti Západu k útokům na snadné, nechráněné cíle

jako kostely, kavárny, restaurace, bary, tranzitní centra, turistické atrakce, sportovní události, koncerty, kina a školy.

Nechovali se jako legitimní soupeři. Byli to barbaři. Očekávat slitování od národů, které si vybrali za kořist, byl vrchol bláznovství. Uznávali jen jedno jediné – sílu.

Abubakar al-Šišání byl zodpovědný za sérii teroristických útoků v Paříži, při nichž zemřelo několik Američanů. To, jak veřejně se pohyboval po Vídni, svědčilo o tom, že se jen sotva bojí nějaké odvety. A tak se o to postaral Harvath.

Měla to být zpráva pro všechny ostatní. Jestli budou zabíjet Američany, Amerika bude zabíjet je. Ať budou kdekoli a jakkoli dlouho to může trvat. Harvath dělal posla s radostí.

Příplout do Vídně a zase z ní odplout na lodi byla příležitost příliš dobrá, než aby si ji Harvath nechal ujít. Plavba mu poskytovala dokonalé krytí. Byla to příležitost, aby se vlk nažral a koza zůstala celá.

Ocitli se s Larou na křižovatce. Potřebovali dovolenou, ano, ale potrebovali ji proto, aby si ujasnili, co bude dál.

Pandemie, ač neměla dlouhý život, měla brutální dopady. Zdálo se, že každý znal někoho, koho postihla. Včetně Lary. Podlehl jí dva její nadřízení. A díky tomu dostala Lara nabídku úžasného povýšení.

Bostonské policejní oddělení ji chtělo povýšit z detektiva oddělení vražd na velitelku celé jednotky.

Byla to neuvěřitelná příležitost. Taky to ale znamenalo, že by musela zůstat v Bostonu.

V naději, že by se mohla přece přestěhovat, Harvath obvolal svoje kontakty v D. C. a okolí. Ale všude to mělo stejný háček. Přišli o výjimečné lidi, ale povyšovat chtěli zevnitř. Šance, která se Laře naskytlá, se evidentně nikde jinde neobjeví.

I když pro něj bylo bolestné si to přiznat, bylo by to to nejlepší rozhodnutí, jaké mohla udělat. Respektoval její smysl pro neutuchající loajalitu vůči oddělení i vůči městu, které milovala.

A ve hře byly i další faktory. Její stárnoucí rodiče bydleli v bytě přímo pod tím jejím. Už byli moc staří, aby odešli z Bostonu a začínali znovu. Jejich rodina byla vždycky semknutá. Představa, že by Lařin syn vyrůstal ve Virginii bez prarodičů na dosah, taky moc neseseděla. Pokud se nemohli přestěhovat společně, nehodlala se Lara stěhovat vůbec.

Harvath to chápal. Miloval ji dost na to, aby pro ni chtěl to nejlepší – tedy aby povýšení přijala. A taky ji miloval dost na to, aby chtěl jejich poslední společný výlet proměnit v něco speciálního.

Jeho přestěhování do Bostonu nemělo perspektivu. Nemohl svou práci dělat na dálku. U CIA byl teď vázán smlouvou a častá osobní setkání od něj vyžadoval i prezident. A vzhledem k novému agresivnímu postoji k terorismu, který jeho země zaujala, teď bude práce zřejmě stále víc.

Nebylo to snadné rozhodnutí. Za deset let, možná za pět, bude asi uvažovat jinak. Ale teď, v tuhle chvíli, to nešlo. V sázce bylo příliš mnoho.

Svět začínal být čím dál nebezpečnější. Americkému snu se kdekdo vysmíval. Ne tak Harvath. Věděl, že americký sen nemůže přežít bez lidí, kteří budou ochotni ho chránit. Svou zemi kladl vždycky před sebe. Dělal to jako Navy SEAL a od té doby v tom pokračoval v celé řádce dalších funkcí. A nemohlo se to jen tak změnit, ať ho to bude osobně bolet, nebo stát sebevíc.

Hned po Paříži mluvil s prezidentem. Podělil se s ním o svou teorii, že jsou vlci a pak jsou ovce. Aby se ovce ochránily, potřebuje národ ovčácké psy, a tak se vidí on sám.

Prezident o tom chvíli přemýšlel, než mu sdělil vlastní pohled na věc. Ano, USA potřebují ovčácké psy, ale potřebují i lovce vlků. Právě tak podle prezidenta Harvath nejlépe pomůže ochránit ovečky.

„Nebudeme čekat, až vlci dorazí k nám,“ řekl tehdy. „Půjdeme my za nimi, tam, kde žijí, kde jedí, kde spí. Budeme je lovit se zuřivostí, s jakou se ještě nesetkali. Stačí, aby se podívali naším směrem, a uděláme s nimi rychlý proces.“

Bylo to jedno z nejsilnějších prohlášení, jaké kdy Harvath slyšel. Nebylo určené kamerám a neusilovalo získat politické body. Bylo to základní

ideologické přesvědčení jednoho muže. A Harvathův respekt k němu jen prohloubilo.

Odvážte řetězy a nechte nás jít dělat svou práci. To bylo heslo, které tajní agenti a personál Zvláštních operací opakovali pořád dokola. Teď dostal svou šanci Harvath. A nehodlal si ji nechat vyklouznout.

Vytáhl z kbelíku vychlazenou láhev šampaňského a nalil si sklenku.

„Nemohli bychom se spolu aspoň zítra projít po Budapešti, než budeme muset letět domů?“ zeptala se, stále otočená čelem k řece.

Došel k ní a ovinul kolem ní paže. Políbil ji na šíji a právě se chystal odpovédět, když mu v kapse začal vibrovat telefon.

5. KAPITOLA

PONDĚLÍ
WASHINGTON, D. C.

Senátor Daniel Wells se předklonil a pohledem si měřil muže na protější straně svého stolu. „Copak koftám?“ zeptal se. Rukávy měl vyhrnuté a sako zavěšené na opěradle židle.

„Ne, pane,“ odpověděl host.

„Tak mluvím cizím jazykem?“

„Ne, pane,“ zopakoval muž rozčarovaně, protože ho blahosklonnost arogantního iowského senátora začínala unavovat. Byl to ten nejhorší druh politika. Ani v dozvucích pandemie ho nezajímalo nic než jeho vlastní program.

„Třináct Američanů je mrtvých. *Třináct*,“ štěkal Wells. „A vy nemáte k čertu ani páru, co se stalo? Ani jedinou informaci?“

„Pane, kdybych jen mohl...“

Wells mu skočil do řeči: „Přestaňte mi říkat *pane*. Jsem senátor Spojených států.“

„Ano, senátore. Neměl jsem v úmyslu...“

Wells ho ignoroval a drtil dál. „Jako ředitel CIA máte povinnost zajistit, aby moje komise byla stále informována.“

„Stále se snažíme vypátrat, co se stalo.“

„Tak začněte tím, co jste sakra dělali v Anbáru.“

Rozhovor začínal zabíhat na tenký led. Bob McGee musel pečlivě volit slova. „Hledali jsme vysoce postavené osoby z IS.“

„Poslali jste šestičlenný tým OZA na syrskou hranici s těžce vyzbrojeným leteckým krytím za miliony dolarů, jen aby se tam porozhlédli?“

Ředitel CIA přikývl. Byl to muž hodně po padesátce s vlnitými vlasy barvy soli a pepře a hustým knírem.

„Kecy, kecy, kecy. K tomu přece máme drony. Takže co jste tam dělali doopravdy?“

„Senátore, jak jsem řekl, hledali vysoce postavené osoby z IS.“

Wells na něj beze slova civěl. Takhle se nikam nedostane. „A ta důstojnice sběru informací? Co *ta* tam dělala?“

Tak teď už byli rozhodně na tenkém ledě. Přesto se McGee rozhodl pro jednoznačnou odpověď: „Nevím, proč tam byla Ashleigh Fosterová.“

„Žvásty.“

„Senátore, máte moje slovo, že...“

„A co ty druhé dvě?“ přerušil ho zase Wells. „Ty dvě další ženské z ambasády?“

Ředitel CIA zavrtěl hlavou. „Nejsme si jistí.“

Wells se na něj rozzuřeně podíval. „A co to video? Viděl jste ho?“

McGee měl chuť mu zuřivý pohled oplatit. *Jestli ho viděl?* Samozřejmě že ho viděl. Celý svět už ho viděl. IS s jeho zveřejněním nezaváhal. Barbarské pro něj bylo slabé slovo.

Ty ženy byly donuceny dělat nepopsatelné věci s částmi těla padlých členů OZA. Pak byly brutálně znásilněny a mučeny, než je konečně zavraždili. Bylo dokonce slyšet, jak jedna z nich volá svého otce, aby ji přišel zachránit. I na skupinu tak zvrácenou jako je IS to byla mimořádná ohavnost.

„Barbaři,“ řekl McGee, čímž připustil, že video opravdu viděl.

„Dovedete si představit, čím teď procházejí jejich rodiny?“

„Nemůžu ani...“

„To máte sakra pravdu, že nemůžete,“ skočil mu zase do řeči Wells. „Netuším, co za hru to tady hraje, ale pokud jde o mě, nese plnou zodpovědnost za smrt těch Američanů CIA.“

McGee už viděl, kam se rozhovor ubírá. Wells zpravodajskou službu nesašel. Chystá se to všechno hodit na Langley, ne-li na něj osobně.

Senátor byl přízemní, pomstychtivý chlap, který udělal všechno, co bylo v jeho silách, aby zabránil dosazení McGeeho do funkce. Nikdy ho nepova-

žoval za dobrého kandidáta na ředitele. Chtěl mít ve hře někoho s politickými ambicemi, kariéristu, kterým bude moct manipulovat.

Ale to byl přesně důvod, proč prezident vybral McGeeho. Neřídili se na něj jako na „insidera“. Nehrál hru. Měl za sebou dlouhou kariéru u CIA, ale na straně agentů, ne manažerů. Z prezidentova pohledu to bylo plus.

McGeemu nesmírně záleželo na CIA a na nápravě její narušené kultury. Na vykydání Augiášových chlévů byl ideální volbou.

Jako ředitel Ústřední zpravodajské služby máchal McGee sekerou bez milosti. Služba se musela vrátit zpátky ke kořenům. Bylo v ní příliš mnoho byrokratů, příliš mnoho středních manažerů, kteří se starali víc o svoje příští povýšení než o muže a ženy v terénu.

McGee vyhodil ze CIA víc lidí, než kolik jich odešlo za posledních třicet let. Šel po špíně, podvodech a zneužívání jako po infekci, kterou také byli. Spadali tam i lidi z okruhu senátora Wellse. Lidi, co si mysleli, že Wells jejich pozice ochrání.

Senátora ty vyhazovy pořádně naštvaly. Jeho vliv v agentuře začínal slábnout. Přicházel o dobré zdroje informací a vlivu. Lidi, kteří mu dlužili laskavost, se mu vysmekli z rukou. Netrvalo dlouho, než zahájil proti novému řediteli protiúder neustálým rafinovaným vyhrožováním.

„Vy se starejte o CIA a o Wellse se postarám já,“ řekl McGeemu prezident. Až dosud tato strategie fungovala. Ale Anbár zkrátka všechno změnil. Ambice senátora Wellse mohl jen povzbudit.

Přestože to zatím oficiálně neoznámil, každý věděl, že hodlá v příštích volbách kandidovat na prezidentovo místo. Anbár mu i s tím odporným videem musel připadat jako dar z nebes.

McGee neměl v úmyslu Wellsovi pomáhat. „Jakmile budu mít lepší obrázek o tom, co se stalo,“ oznámil, „budu vaši komisi s radostí informovat.“

„Ne, budete informovat mě. Je mi jedno, kolik zadků přitom budete muset nakopat a do kolika vlézt, ale radil bych vám, aby to bylo brzo.“

McGee přikývl a chystal se vstát. „Jestli je to vše, tak...“

„Sednout!“ zařval Wells. „Ještě jsem neskončil.“

McGeeho stálo všechny síly, které měl, aby tomu chlapovi nezarazil ohryzek do páteře, ale poslechl.

„Co víte o Vídni?“ vyptával se Wells.

Aniž by se hlouběji zamyslel, McGee odpověděl: „Je to hlavní město Rakouska.“

„Tak vy si ze mě budete dělat srandu, řediteli McGee? Jak se asi budete smát, až CIA seškrtnám rozpočet?“

McGee byl příliš chytrý, než aby zabíhal příliš daleko do ironie. Wells nebyl jen arogantní blbec – byl to extrémně mocný arogantní blbec. Proto byl tak nebezpečný.

Seškrtnat finance CIA by pro Wellse byla politická sebevražda. Nikdy by to neudělal. Ale zato by mohl jejich přísun výrazně zpomalit. A kdyby se to stalo, nastala by CIA celá řada různých problémů.

Byl to pro něj způsob, jak držet McGeeho v hrsti, a McGee jím za to hluboce pohrdal. Nenáviděl, když se musel klanět samolibým klaunům jako je Wells.

Ale co nenáviděl ještě víc, byla představa, že jeho lidé u CIA nedostanou, co potřebují. Peníze byly ve zpravodajských službách jako kyslík. Když se přivře kohoutek, okamžitě všechno přestává fungovat. To nemohl riskovat.

„Videň,“ řekl McGee a zatlačil své ego nejdál, jak dokázal. „Myslíte ten útok na al-Šišáního?“

„Ne, myslím jejich zatracený řízky. Samozřejmě že mluvím o útoku na al-Šišáního. Co o tom víte?“

Všechno, pomyslel si McGee. A tobě z toho nehodlám říct ani ň.

Ředitel CIA pohlédl senátorovi přímo do očí a odpověděl: „Řekl bych, že mu Francouzi chtěli něco vzkázat.“

„*Francouzi?* To jako proto, že střelec se údajně zmínil o Paříži?“ odvětil Wells a na chvíli se zamyslel. „Ne, to neberu. To není jejich styl. Izraelci snad. Ale ti v tomhle ohništi želízko nemají.“

McGee pokrčil rameny. „Ptal jste se, co o tom vím.“

„A vy jste mi neřekl ani ň,“ vyštěkl Wells. „Princip brzd a protivah platí z nějakého důvodu. Jestli zjistím, že jste vy *nebo* prezident operovali mimo

pravomoc, kterou vám propůjčuje ústava, udělám vám oběma ze života peklo. Rozumíte?“

„Ano, pane,“ musel si McGee ještě rýpnout, než vstal. „Bude to všechno, pane?“

Wells ho probodl pohledem. „Vypadněte sakra z mojí kanceláře.“

* * *

Na odchodu ze senátorovy kanceláře věděl McGee dvě věci. Zaprvé, že Wellse nenávidí ještě víc než dříve. A zadruhé, že jestli Harvath nepřijde na to, kdo stojí za tím debaklem v Anbáru, budou mít všichni velkou spoustu problémů.

6. KAPITOLA

BRUSEL, BELGIE

V Budapešti na ně hned v přístavu čekal šedý mercedes CIA. Lara mířila do hotelu Four Seasons. Harvath musel na letiště. Oba byli vyčerpaní.

Ani jeden neměl chuť čelit surovým emocím svého rozchodu. Nejsnazší bylo nechat dvě láhve šampaňského, aby je otupily, co to šlo, a prožít spolu jednu poslední divokou noc.

Tvořili skvělý pár – spolu byli elegantní, vášniví, elektrizující. Skutečnost, že nedokázali přijít na způsob, jak by něco tak skvělého mohlo fungovat v rámci jednoho města, byla šílená.

Když přišel čas doopravdy se rozloučit, obdařila ho Lara jedním z nejúžasnějších polibků všech dob. Byl dlouhý, pomalý a vzrušující. Potom vystoupila z auta, vzala si z kufru svou tašku a odkráčela do hotelu.

Harvath seděl na zadním sedadle a civěl na vyleštěné skleněné dveře. *Co se to sakra právě stalo*, ptal se v duchu. Jako by mu právě někdo vysál z plic všechnen vzduch. *Opravdu jsem ji nechal odejít?*

Uplynulo pár okamžiků, kdy tam jen seděl a snažil se to všechno srovnat v hlavě. Nakonec jeho úvahy přerušil řidič. „Připraven odjet na letiště, pane?“

Krátká odpověď zněla *ne*. Nebyl připraven odjet na letiště. Chtěl utéct za Larou až do jejího pokoje, zamknout za sebou dveře a předstírat, že s cestou do Bruselu nikdy nesouhlasil. Ale to nemohl. Dal slovo.

Cestování soukromým letadlem si Harvath normálně užíval, zvláště když se jednalo o tak luxusní stroj jako Dassault Falcon 5X. Dnes však na něj ani vzrušující střešní okno neudělalo nejmenší dojem.

Namíchal si sůl, cukr a rozemletý aspirin do vysoké sklenice rajčatové šťávy na ledu. Chutnalo to příšerně.

Když vypil druhou várku, natáhl se na pohovku z bílé kůže, s velkou láhví vody po ruce.

CIA používala šifrovanou aplikaci, která mu dovolila zhlédnout anbarské video a obrazové materiály pouze jednou. Tentokrát to bylo víc než dost.

IS byl islámský kult smrti, co se snažil ohlásit apokalypsu. Čím byli větší, tím se stávali zvrácenějšími.

Jejich konečným cílem bylo utkat se s bezvěrci v Dabiqu, drobné vesničky na severu Sýrie. Po rozhodující pozemní bitvě se měl vrátit muslimský mesiáš. Tak pravilo starověké proroctví. Harvath by se vsadil, že proroku Mohamedovi se ani nesnilo o jaderných zbraních.

Kdyby bylo na Harvathovi, pustil by do vzduchu atomovky. Vypustil by letáčky, které by vybědly obyvatele k útěku, a srovnal by se zemí nejdříve Dabiq a potom Rakku, hlavní město Islámského státu. Žádná pozemní bitva. Jen skleněná pole. Ti barbaři z IS nestáli už ani za kapku americké krve.

Ale ono to nebylo na Harvathovi. Bylo to na prezidentovi Spojených států, který měl momentálně jiné plány.

Chtěl vědět, jak se mohlo stát, že se tým OZA v Iráku ocitl pod palbou. Jak se o nich IS vůbec dozvěděl?

To Harvath sbíral tajné informace pro operaci. To on identifikoval a označil onen cíl vysoké hodnoty z IS. Informace přišla od jeho kontaktů. Teď je třináct Američanů po smrti.

CIA spustila okamžité vyšetřování. Zjistila, že Ashleigh Fosterová měla pletky s jedním z členů týmu OZA. Přemluvila své dvě kamarádky z velvyslanectví, aby se k ní přidaly na víkendovou party v bezpečném domě. Dokládaly to telefonní nahrávky, textové zprávy i e-maily. Byl to případ extrémně špatného úsudku všech zúčastněných. Ten útok IS byla však jiná věc.

Džihádisté přišli připravení k boji. Nejenže přemohli tým OZA, ale také sestřelili dvě helikoptéry CIA. Věděli přesně, do čeho jdou. Vzali si s sebou dokonce kameramana. Copak věděli předem i o těch ženských?

Tohle všechno dostal Harvath za úkol zjistit. A políčko číslo jedna celé tajenky leželo právě v Bruselu.

* * *

Město bylo z více než pětadvaceti procent muslimské a největší koncentrace islamistů byla ve čtvrti Molenbeek. Městská část posazená na špatné straně kanálu se pyšnila více než dvěma tucty mešit.

A pyšnila se také jedním z nejlepších Harvathových kontaktů – kontaktem, po kterém se najednou slehla zem.

Buď byl Salah Abaaoud v nesnázích, anebo na Harvatha ušil boudu.

Jestli to byl ten druhý případ, neexistovala pro Salaha na světě díra dost hluboká na to, aby se do ní schoval. Harvath si ho najde. A to právě teď dělal.

Salah byl lékař s přepychovou ordinací. V Molenbeeku ho znal každý. Byl to takový neoficiální starosta téhle čtvrti. Urovnával spory, pomáhal nově přichozím muslimským imigrantům zorientovat se v belgickém systému sociálních dávek, vytrhával zkažené zuby a domlouval sňatky.

Velkoryse přispíval místním mešitám a charitám, jezdil v zářivě červeném BMW a vždycky měl lístky na ta nejlepší sportovní utkání.

Zvenčí byl doktor Salah Abaaoud jednoznačně úspěšný muž. Nikdo v celé čtvrti neměl potuchy o jeho zločinecké minulosti. Dokonce ani belgická vláda.

Ještě na Středním východě Salah vydělal jmění jako pašerák. Ze své pozice lékaře k tomu využíval Červený půlměsíc, konvoje OSN a hromadu dalších humanitárních misí a konvojů. Pašoval všechno, od kradených starožitností přes drogy a zbraně až po lidi. Ale byly to zbraně, kvůli kterým ho nakonec chytili.

Jednou stěhoval bednu kradených raket z Maroka do Libanonu. Harvath právě sledoval buňku stojící za tím, kdo je ukradl. Jedna informace vedla k druhé, až Harvath skončil u Salahových dveří. Jediná věc, která doktorovi zachránila život, byla jeho ochota spolupracovat.

Se všemi svými styky byl Salah v dobré pozici, aby věděl. Měl působivou síť kontaktů a tu Harvath chtěl.

Salah souhlasil s velkorysou měsíční rentou a ještě mu dovolili dýchat. Ten den mu Alláh požeňnal hned dvakrát.

Harvath mu přidělil krycí jméno Chřestýs podle raket, při jejichž pašování Salaha chytil. A jak plynul čas, uvědomil si, že hadí jméno na něj sedí dokonale. Salahova krev byla studená, když se rozčilil, dělal pořádný kravál a dovedl udeřit bez varování. S tím člověkem se muselo zacházet opatrně.

Právě teď ale Harvath neměl sebemenší chuť být opatrný. Padlo třináct Američanů. Deset z nich operovalo na základě informací, které sebral on. Zbývající tři jen byli na špatném místě ve špatnou dobu. Ale nikdo z nich by v Anbáru nebyl, kdyby nebylo jeho. To byl fakt, a dost ho tížil. Snažil se ho vyhnat z hlavy a věnovat se stíhání Salaha.

První místo, kam zavítal, byl doktorův dům, ale po Salahovi ani jeho BMW tam nebylo stopy. Další byla na řadě klinika.

Bylo zamčeno. Oknem Harvath viděl hromadu pošty nakupenou na podlaze. Že by Salah utekl z města? Že by prchnul ze země? Harvathovy obavy, že ho doktor podfoukl, začínaly narůstat. Bylo už jen jedno místo, kde by se po něm mohl podívat.

Salahova zbožnost měla své meze. Končila přesně u jeho erotogenních zón. Vydržoval si hnízdečko lásky s dobře zásobovaným barem v módní čtvrti Saint-Gilles. Harvath ho tam jednou sledoval. Apartmá leželo těsně za Avenue Louise.

Jestli je pravým měřítkem charakteru člověka to, co dělá, když se nikdo nedívá, vzbudil by doktor Salah Abaaoud mezi bruselskými muslimy nefalšované pobouření. Kromě toho, že byl alkoholikpoloprofesionál, také pravidelně obšťastňoval sestřičku Aishu ze své kliniky, která byla velmi atraktivní, velmi mladá a velmi vdaná.

Harvath stanul přede dveřmi a naslouchal. Co čekal, že uslyší? *Sex*? Ani takový nenasyta jako Salah by nedokázal táhnout orgie několik dní v kuse. Na to byl příliš opatrný. Investoval příliš mnoho do svého veřejného image.

I když ne tolik, aby mu to bránilo smilnit a chlastat. Jen si prostě zvykl na určitou hladinu rizika.

Harvath ale slyšel, že zevnitř přicházejí nějaké zvuky. Znělo to jako křik, ale se sexem to určitě nesouviselo. *Fotbal?*

Otočil knoflíkem mosazného zvonku uprostřed dveří a čekal. Když naposled vstoupil bez zaklepání, vynadával se víc než dosyta. Kompletní fasáda chlapa, ještě navíc tak tlustého a chlupatého jako Salah, bylo něco, co nepotřeboval vidět dvakrát.

Ke dveřím nikdo nepřicházel.

Počkal ještě pár chvil a potom vytáhl z kapsy kousek oceli o velikosti kreditní karty. Byly do ní laserem vypálené nástroje na otevření jakýchkoli dveří. Stačilo jen vyloupnout ty, které potřeboval.

Prohlédl si zámek a právě se chystal vybrat vhodný šperhák, když se rozhodl zkusit vzít za kliku.

Dveře byly odemčené. Salah nenechával nikdy nic odemčené.

Zatlačil do dveří a naskytl se mu výhled do celého bytu, aniž by musel vkročit dovnitř.

Někdo už tu byl. A ten někdo pojal Rembrandta po svém.

7. KAPITOLA

Žádné známky po boji. Žádné mučení. Salah seděl na pohovce ve zlato-purpurové róbě s hlavou zakloněnou dozadu. Na zdi za ním se vyjímal rozprsknutá koróna krve. Na stole stála sklenka na whisky, naplněná do poloviny něčím, co byl zřejmě jeho oblíbený bourbon. Zapnutá televize. Asi už několik dní.

Harvath vstoupil dovnitř a zavřel dveře. Vůni čaje a koření už přebil pach smrti. Tohle bude muset udělat rychle.

Z předsíně si všechno bleskově prohlédl. Byla to podle všeho profesionální práce. Salah dostal jednu ránu do hlavy.

Policii nikdo nevolal, takže vrah zřejmě použil tlumič. Aishin manžel a zločin z vášně tím odpadl.

Harvath došel do ložnice a zaznamenal neustlanou postel, Salahovy svršky přehozené přes opěradlo křesla a dámské šaty pohozené na lenošce u okna. Z koupelny prosvítalo tlumené světlo. Z toho, co tam najde, měl Harvath už předem nepříjemný pocit.

Došel ke dveřím a postrčil je loktem. Aisha ležela ve vaně, nahá a mrtvá. Někdo ji střelil jednou do hlavy, přesně jako Salaha. Dlaždičky za ní byly jasně rudé její krví, voda ve vaně měla tmavě růžovou barvu.

Harvath vyšel z koupelny a ještě jednou si prošel byt.

Byla to určitě profesionální práce. Zdálo se, že odtud nic neukradli. Salah měl dál na ruce zlaté hodinky Rolex Daytona, v obýváku dál viseli dva Chagallové, v červené sametové krabičce na toaletním stolku dál ležely všechny šperky, které pořídil Aishe a které si nikdy nemohla vzít domů.

Takže vrah nebyl jen profesionální, ale i ukázněný. To vylučovalo většinu, ne-li všechny podsvětní a džihádistické existence, se kterými vedl Salah své obchody.

Kdyby měl někdo z nich s pašerákem nějaký problém, Harvath by se o tom zaručeně doslechl. Salah jejich spolupráci často zneužíval k urovnávání svých obchodních rozepří. Věděl, že existují určití klienti, které si od něj Spojené státy s radostí převezmou.

Na rakety, které její drony používaly při takových úkolech, CIA dokonce někdy naškrábala písmena *POSA – Pozdrav od Salaha Abaaouda*.

Salahova úspěšnost při odhalování a lokalizaci teroristických cílů byla hlavním důvodem, proč brala CIA jeho poslední tajné zprávy o IS tak vážně.

A podívejte se na něj teď, pomyslel si Harvath a prohlížel si jeho tělo. Určitě už tu takhle seděl pár dní.

Takže jestli to nebyl žárlivý manžel nebo nespokojený obchodní partner, tak kdo ho zabil?

Profesionální zásahu vyvolávala představu nějakého státního sponzora, jak by to provedla nějaká státní zpravodajská služba.

Jakékoli služby ve spojení s USA Harvath okamžitě vyloučil. O Salahovi všichni věděli. Kdyby ho chtěla MI6, Mossad nebo někdo podobný, měl by se o tom nejdříve dozvědět on.

Že by některý středovýchodní stát jako Maroko, Egypt nebo Saúdská Arábie? Snad, ale těm se obvykle nedařilo používat sílu moc daleko za svými hranicemi. A i kdyby to *byl* někdo z nich, proč by vynakládali takové úsilí právě kvůli Salahovi? To nedávalo smysl.

Napadalo ho mnohem víc otázek než odpovědí. Jedno bylo ale jisté. Salah je stejně nepříjemná osina v zadku, když je mrtvý, jako když byl naživu.

Harvath se pomalu, opatrně pohyboval po bytě a hledal nějaká vodítka. To poslední, po čem toužil, bylo nechat tu něco, co by ho s tou událostí spojilo. Chtěl, aby se belgické úřady soustředily na polapení skutečného vraha.

A ať to byl kdokoli, rozhodl se sejmut Salaha tady místo u něj doma nebo v ordinaci. *Proč?*

Podle všech důkazů to vypadalo, že Salaha zcela překvapil. Právě si užil se sestřičkou, teď si pustil televizi a nalil drink, zatímco si jeho slečna dopřávala koupel. Zdálo se, že vrah měl jen jediný cíl – zabít ho přesně na tom místě, kde ho najde.

Ale jestli to bylo tak, proč se prostě neotočil a neodešel? Proč došel do koupelny a zabil i Aishu?

Kdyby se otočil a odešel, netrvalo by dlouho, než by Aisha našla Salahovo tělo. Volala by ona, nevěrná manželka, policii? Snad. Křičela by a přilákala pozornost sousedů? To bylo možné a profík by tohle všechno měl vzít v úvahu.

Pro někoho, kdo se potřeboval dostat ze země, to platilo obzvlášť. Čím víc času získá, než se policie vůbec dozví, že tu byl, tím lepší budou jeho vyhlídky, zvlášť jestli zmizel letadlem nebo vlakem.

Harvath vytáhl telefon a všechno vyfotil. Přidal k lokalitě geotag a odeslal obrázky svému týmu do Spojených států. Připojil vzkaz pro svého IT experta Nicholase.

Nicholas, známý zpravodajským službám po celém světě jako „Troll“, trpěl poruchou zvanou primordiální nanismus. Přestože neměřil ani devadesát centimetrů, byl Nicholas digitální vědec obřích rozměrů, který si udělal jméno nákupem, prodejem a krádežemi vysoce citlivých pokoutních informací.

Nadělal si za kariéru spoustu mocných nepřátel. A přestože se nakonec „napravil“, jeho dva obrovští kavkazští pastevečtí psi mu byli stále po boku, jen pro jistotu.

Profesionální práce, zněla Harvathova zpráva. Možná cizí zpravodajská služba. Stáhní záznamy z okolních kamer. Zkus najít střelce.

Harvath se vrátil do ložnice, vytáhl Salahovi z kapsy klíče a pak z bytu odešel.

Když se vrátil zpět do Molenbeeku, byla už tma a většina obyvatel se odebrala k večerním modlitbám. Rozhodl se navštívit jako první Salahovu kliniku.

Odemkl dveře, překročil hromadu pošty a vklouzl dovnitř. Salahova osobní kancelář byla vzadu.

Harvath nevěděl, co vlastně hledá. Profesionální zabiják, který šel po Salahovi, byla jedna věc. Profesionální zabiják, který šel po Salahovi bezprostředně po útoku v Anbáru, však bylo něco úplně jiného.

Dokud neměl důvod myslet si něco jiného, hodlal si Harvath myslet, že ty dvě události spolu souvisejí. V téhle práci se nedožijete vysokého věku, když věříte na náhody.

Rychle prohlédl Salahovu kancelář, ale zdálo se, že je všechno na svém místě. Nevypadalo to, že by tu vůbec někdo byl.

Harvath zapnul počítač a vsunul do něj flash disk s programem, který umožní přístup Nicholasovi. Jakmile byl program nahráný, vytáhl disk a zamířil k Salahovu domu.

Byla to bezvýrazná třípatrová cihlová stavba. Přízemí, kde Salah pořádal schůzky a přijímal lidi ze sousedství, bylo skromně zařízené. Druhé a třetí patro byly daleko okázalejší.

Barevné schéma obou pater se podobalo róbě, ve které Salaha zastřelili – spousty purpuru a zlata. Přepřádané pohovky postávaly na tlustých perských kobercích, doplněné vyšňořenými křesilkami a těžkými závěsy. Stěny zdobily malby kyprých nahých žen a misek s ovocem. Zatuchlý vzduch byl nasycený odporně nasládlou, přepráfkovanou vůní kadidla.

Harvath loktem otevřel francouzská okna, aby sem pustil trochu vzduchu. Potom přecházel z místnosti do místnosti a pozorně vnímal všechno, co viděl.

Ve dřezu leželo špinavé nádobí od snídaně. Na okenní římsě v koupelně stál hrnek od kávy. Na jídelním stole se válely otevřené, tři dny staré noviny. Nevypadalo to, že by tu od té doby byl někdo jiný než Salah.

Vražda byla buď pomstou za něco z dávné minulosti, anebo ho zabili, aby mlčel.

Harvath sázel na to druhé. *Ale mlčel o čem?*

V domě muselo být něco, co mu napoví. Vrátil se do studovny, otevřel zásuvky Salahova stolu a začal si procházet jeho dokumenty. Většina byla psaná arabsky.

S mluvenou arabštinou Harvath neměl větší potíže, ale číst ji, to pro něj nepřipadalo v úvahu. Bude to muset všechno sbalit a odnést do agentury k překladateli.

Právě se vracel z ložnice s povlakem na polštář, když mu na telefon přišla zpráva.

Poznáváš ho? ptala se textovka od Nicholase. Byla k ní připojená fotografie.

Ukazovala štíhlou, skoro žensky působící tvář mladého muže s bledou pletí a světlými, téměř bílými vlasy. Měl na sobě košili s krátkým rukávem a úzkou černou vázanku.

Ne. Kdo je to? odepsal Harvath.

Za pár vteřin se telefon rozvibroval. Volal mu Nicholas.

„Jmenuje se Saša Basejev,“ vykládal malý mužík z více než tři tisíce mil vzdálené Severní Virginie. „Před dvěma lety FBI vyslechla ruského zpravodajského důstojníka, který hledal politický azyl. Byl ochotný mluvit. Basejev byl na seznamu jmen, která prozradil.“

„Proč o něm mluvíme?“

„Hned se k tomu dostanu,“ odpověděl Nicholas. „Pamatuješ na školu v Beslanu a masakr v moskevském divadle?“

Harvath si pamatoval dobře. Byly to obrovské tragédie se spoustou obětí.

Beslan byl strašlivý třídní útok, který si vzal za rukojmí tisíc sto lidí. Tři sta osmdesát pět jich bylo zavražděno, z toho sto osmdesát šest dětí.

Útok na moskevské divadlo uvěznil devět stovek lidí, z nichž sto sedmdesát ho nepřežilo.

Byly to učebnicové případy, které dodnes pečlivě studoval americký přední protiteroristický personál i jednotky na záchranu rukojmí.

„Pamatuju,“ řekl Harvath. „Udělal to islamističtí teroristi. Čečenci. Znáš ještě nějaké další souvislosti?“

„Zástupce ředitele GRU, největší zahraniční rozvědky v Rusku, tu noc v divadle přišel o ženu a dceru. Po dlouhé neplacené dovolené, kdy podle některých zpráv lovil teroristy na Kavkaze, se vrátil do GRU a dostal povolení založit novou jednotku.“

„Jakou jednotku?“

„Likvidační jednotku.“

„Zasahovali v Beslanu?“ zajímal se Harvath.

„Ne, přišli až pak.“

„Pochytat zbývající teroristy?“

Nastala odmlka. „Verbovat,“ řekl Nicholas.

„Mezi přeživšími? Mezi dětmi?“

„Koho lepšího poslat na ďábla než někoho, kdo si prošel peklem? Aspoň oni tak uvažovali.“

Harvath jednou naverboval přeživšího jednoho únosu, aby pomohl identifikovat teroristu, ale to bylo něco jiného. To, oč se pokusili Rusové, bylo čiré šílenství. „Divil bych se, kdyby se z kohokoli z těch dětí stal normální funkční dospělý člověk – ne jen žoldák, který dokáže poslouchat rozkazy v nejtěžších podmínkách.“

Nicholas mu dal za pravdu. „Všichni rekruti odpadli. Buď se zhroutili pod tím nátlakem, anebo začali být tak agresivní, že to hraničilo s psychózou.“

„Až na jednoho, tipnul bych si.“

„Správně. Saša Basejev. Ať ho vymáchali v čemkoli, vždycky exceloval.“

„Takže teď se vracíme k mojí původní otázce,“ shrnul Harvath. „Proč o něm mluvíme?“

„Protože podle mě to je ten tvůj vrah.“

8. KAPITOLA

ANTALYA
TURECKÁ RIVIÉRA

Plastická chirurgie změnila Sašu Basejeva v muže neurčitých rysů a neurčitelného původu. Ideální stav pro někoho, kdo se potřeboval pohybovat po místech, kde neměl co dělat.

Měřil metr sto pětasedmdesát, ale dovedl vypadat větší nebo menší, podle toho, jak se nesl.

Vynikal tím, že absolutně ničím nevynikal. Když stál vedle jiných lidí, většinou si ho ani nevšimli. Byl to archetyp „šedivého muže“, který splývá s pozadím.

Byl jednou z nejlepších zbraní, jakou kdy Rusko vytvořilo k boji proti islámským teroristům. Byl vycvičen k tomu, aby se infiltroval mezi ně a zničil je zevnitř. A byl v tom skutečně výjimečný.

Ale v Anbáru pozvedl to, co dělal, na úplně novou úroveň. Rusové nastrožili rafinovanou past na Spojené státy. Jeho úkolem bylo nasadit návnadu. A proto byl taky teď v Turecku.

Vedl buňku bojovníků IS ze starého skladiště. Bylo to v části města, kde jen málokdo mluvil a ještě méně lidí se ptalo – dokonalé místo pro bezpečný dům.

Dnes večer měl Basejev ulízané černé vlasy a hnědé oči. Jeho znalost Koránu byla hluboká jako oceán. Byla dokonce tak hluboká, že si ho bratři vybrali, aby je vedl v modlitbě. Bylo to přirozené. V jejich očích byl on ten nejzbožnější, ten nejoddanější z nich. Byl jejich vůdcem.

Jejich víra v něj byla absolutní a ochotně polykali pilulky, které jim po-dával. Přestože islám se na drogy díval s nevolí, v přípravě na boj se dala udělat výjimka.

Jejich těla se uvolnila, jejich duše se začaly volně vznášet. Byl to dokonalý náboženský prožitek, ochutnávka toho, co je čeká v ráji.

Jeden z mužů s rozšířenými zorničkami se usmál a řekl: „*Inšalláh*, zítra z nás budou vítězové, bratře Ibrahimе.“

Ibrahim al-Masrí byl Basejevův pseudonym. Přijal ho už před lety, když se přidal k jedné radikální madrase na Kavkaze. Odtud infiltroval svou první muslimskou extrémistickou skupinu v Čečně. Neměli tušení, jakou jedovatou zmijí uvítali do svých řad.

Díky Basejevovu sběru tajných informací o organizaci se podařilo odstranit několik jejich vysoce postavených členů. Část zabíjení zrealizoval on sám – všechno ale vypadalo jako náhoda.

Když využil své džihádistické styky k infiltraci do IS, jeho reputace už ho předcházela. Se jménem Ibrahim al-Masrí bylo už v té době spojeno mnoho hrůzostrašných činů.

V Iráku a Sýrii pozabíjel mnoho nepřátel IS. S každým takovým činem rostla jeho sláva i postavení v řadách organizace. Začali ho považovat za zuřivého lva. Ale nebylo to tak vždycky. Zpočátku se na něj jeho představení dívali s velkou ostražitostí.

Dělal jim starosti jeho neustálý pohyb. Mladý bojovník přicházel a zase odcházel, nikdy nezůstal déle než pár měsíců. Zdálo se, jako by boji nebyl zcela oddán.

Když se ale začal při návratech objevovat s věcmi, které potřebovali, jejich pohled na něj se začal proměňovat. Byl zběhlý ve shánění těžko dostupných věcí jako léky a čisté pasy, vybavení pro noční vidění či infračervená laserová zařízení.

Brzy nato začal pomáhat s vývojem strategií verbování a s plánováním útoků. Nakonec se na bratra Ibrahima začali v IS dívat jako na hodnotný přírůstek a vycházející hvězdu.

Jak chalífát rostl, nabídli mu pozici guvernéra, on ji však zdvořile odmítl. Přidělovat palivo, urovnávat malicherné spory a dohlížet na rady nebylo nic pro něj. Vysvětlil, že Alláh mu požehnal dovednostmi a silou k boji. Jeho meč měl zpívat, ne viset v pouzdře na zdi.

Mocní to pochopili. Byl jim tak užitečnější, než kdyby seděl za stolem. Přiznali mu dalekosáhlou autonomii a opět se jim to vyplatilo.

Všechno probíhalo přesně tak, jak si GRU naplánovala. Měli ho uvnitř. U Ibrahima al-Masrího nikdo nepochyboval o ryzosti či oddanosti úkolu.

Rozbalil svůj kobereček na podlaze skladiště a vedl muže ve večerních modlitbách.

Znal ta slova tak důvěrně, že by je dovedl odříkat i ve spánku. Již od dob dospívání bydlel v arabsky mluvící rodině a byl zcela ponořený do islámské kultury. Teď, před třicítkou, dovedl konverzovat jako učenec o všem od dobovatelských výprav proroka Mohameda až po selhání panarabského nacionalismu a vznik chalífátu.

Řada členů IS měla akademické tituly a inteligence, zejména na nejvyšších úrovních organizace, se tu vysoce cenila. Inteligentní muži to tu mohli dotáhnout daleko a vysloužit si štědré odměny. O to se IS postaral.

Zato muži, které shromáždil v tomto skladišti, to nijak daleko nedotáhli. Každého, kdo přežije zítřejší útok, zabije on osobně. Taková byla jeho vůle. S jejich pohanským pouštním Bohem to nemělo co dělat. Ten nenatáhne svou kouzelnou ruku, aby je ochránil a smetl jejich nepřátele. Alláh byl jen fantom.

Byl to mýtus, výplod fantazie narušeného psychopata jménem Mohamed. Násilí a zášť, jež kázal, vedla jen k tisíci letům utrpení.

Saša Basejev se rozhlédl po mužích na modlitebních podložkách. Nešlo mu na rozum, jak si ta krvežíznivá zvířata mohla představovat, že nějaký Bůh přehlédne jejich barbarské činy.

Nikdy nezapomene na ten zářijový den v Beslanu. Ve vzduchu bylo cítit spíš jaro než konec letních prázdnin. Jeho otec, ředitel školy, probudil Sašu a jeho mladší sestru ještě před úsvitem. Jejich matka, učitelka výtvarné výchovy, už připravovala snídani.

Jeho otec rád žertoval, že nejlepší dva dny celého roku jsou první a poslední školní den. Saša mu rád odpovídal, že v tom má pravdu jen zpola.

Vždyť kdo by chtěl, aby skončily letní prázdniny? I jejich matka, učitelka, si toho rána v kuchyni povzdychla a zasněně se zastavila, když měnila

vodu v malé vázičce s květinami, které nasbírali před pár dny na společném výletě.

To léto bylo plné všech možných dobrodružství. Sašova šestiletá sestra Daša poprvé jela na koni. Saša a jeho nejlepší kamarád Grigorij našli jeskyni a v ní opuštěné terénní auto. Celé týdny si hráli na to, že ho opravují, a probírali přitom všechna možná místa, kam je jednou odveze.

Když přišly Sašovy narozeniny, otec mu daroval nádherný kapesní nůž. Káťa, pihatá neteř jejich sousedů, která přijela na návštěvu ze Stavropolu, mu dovolila, aby ji držel za ruku.

Kdo by cokoli z toho vyměnil za školu?

Slunce právě začalo vycházet, když dorazili do otcovy kanceláře. Nalil jim maličké hrnečky kávy a dovolil každému trochu cukru navíc. To byla odměna za to, že vstali tak časně.

Saša popíjel svou kávu a sledoval přitom, jak se strážníci okresní policejní stanice vedle školy střídají ve službě. Děti mnoha z nich chodily sem do školy. Grigorijův otec byl také policista. V létě je vzal do lesa a nechal střílet ze své pistole. Bylo to hrozně hlučné. Ale ne tak hlučné jako to, co přišlo potom.

Tradiční zahájení ruského školního roku bylo známé jako první zvonění nebo den vědění. Děti se oblékly do svých nejlepších šatů a spolu s nimi šli do školy jejich rodiče a příbuzní. Dávali učitelům květiny a účastnili se slavností pořádaných školou.

Saša byl právě venku se svými rodiči a sestrou. Bylo devět hodin jedenáct minut. Vítili se se všemi známými, když u školy zastavila policejní dodávka a vojenský nákladák a jeho život se navždy rozsypal na kusy.

Z vozů vyskočilo několik tuctů po zuby ozbrojených islámských teroristů a začali střílet. Byli oblečení v maskovacích vojenských uniformách a černých maskách. Mnoho z nich mělo sebevražedné vesty.

Přes tisíc lidí sehnali do houfu a vtěsnali do školní tělocvičny. Tam teroristi vyčlenili z davu největší, nejsilnější muže a veřejně je popravili. Jedním z nich byl Sašův otec.

Další tři dny stoupaly teploty v tělocvičně nesnesitelně vysoko. Děti se svlékly do spodního prádla. Saša a jeho kamarádi pili vlastní moč z bot, aby neumřeli žízni. Jeho matku odvedli a znásilnili. Pak už ji nikdy neviděl.

Teroristi rozmístili po tělocvičně výbušná zařízení pro případ, že by byli přemoženi. Třetího dne, tři minuty po jedné odpoledne, něco vybuchlo. Dvě minuty nato se ozvala další exploze. Střecha tělocvičny byla v plamelech. Teroristi odmítli kohokoli pustit ven.

Za pár minut se začaly dovnitř řídit hořící trámy a obrovské kusy krytiny. Sašova sestra Daša se ocitla v pasti. On a Grigorij se k ní pokusili dostat, ale nešlo to. Uhořela.

Následovala třetí exploze, která vyrazila velký kus stěny. Rukojmí se v panice snažili bezhlavě dostat ven. Grigorij a Saša se s nimi probojovali ven kouřem a plameny. Pak začala další střelba.

Teroristi pálili do davu, rozhodnutí zabránit komukoli, aby se dostal ven živý. Rodiče, učitelé, děti... Těla se kolem nich kácela k zemi, ale Saša a Grigorij utíkali dál. Museli se dostat ven. Museli se osvobodit.

Potom něco třesklo a čas se zastavil. Saša se otočil doleva ve chvíli, kdy Grigorijovi zmizela polovina obličeje. Jedna z teroristických střel mu vletěla zezadu do hlavy a vyšla ven obličejem. Než se jeho tělo bez života svalilo na zem, zdálo se Sašovi, že se na něj dívá.

Někdo, nikdy se nedozvěděl kdo, Sašu popadl a postrčil ho dopředu.

Řekli mu, jaké měl štěstí, že přežil. Že teď musí žít dál nejen pro sebe, ale i pro svou mrtvou matku, otce a sestru. Ti lidé se ale mýlili.

V tom, že přežil, žádné štěstí nebylo. Nebylo žádné štěstí prožít to, co prožil on. Zlomilo ho to – jako hodinky, do kterých někdo udeřil tak tvrdě, že se zastavily v okamžiku té strašlivé tragédie. On nebyl živý. Byl chodícím zpodobněním smrti. Byl studený jako led, skrz naskrz, do nejhlubšího nitra. Skutečná, fyzická smrt, jestli někdy přijde, pro něj bude úlevou.

Tým CIA a jejich ženy v Anbáru – to byl jen začátek. Aperitiv. Další útok bude ještě zajímavější.

9. KAPITOLA

ÚTERÝ
TURECKÁ RIVIÉRA

Richard Devon se naposledy rozhlédl po tyrkysově modrém Středomořím a nadechl se slaného vzduchu. Brzy bude na deset hodin zavřený v letadle a chtěl si ten pohled vypálit do paměti.

On a jeho turecký protějšek se obvykle scházeli na letecké základně v Incirliku, ale Ismet Bachar, náčelník tureckého generálního štábu, byl právě na dovolené poblíž Antalye. Bachar neměl v úmyslu dovolenou opustit – ani kvůli americkému ministrovi obrany –, a tak musel Devon za ním.

Turecká riviéra byla částí země, kterou nikdy předtím neviděl. Ukázalo se, že je úchvatná.

Bacharova vila byla umístěná tak, aby dechberoucí výhled na moře byl co nejefektnější. Poobědvali na venkovní terase, obklopené kamennými květináči s levandulí. Slunce bylo jasné a silné, ale díky vánku od vody byla teplota ideální. Devon už chápal, proč se jeho kolegovi nechtělo kvůli setkání odjet.

Zatímco pětapadesátiletý americký ministr obrany vypadal jako oplácený člen country klubu, který by měl trávit méně času u grilu a víc v posilovně, Bachar oplýval vzhledem hollywoodské filmové hvězdy. Byl vysoký a štíhlý, bílé vlasy měl dokonale sestřižené. Pohlednou, hranatou tvář měl opálenou a zdobenou brýlemi v černých obroučkách. Ze zdvořilosti vůči americkému hostu si vzal oblek, ale bez vázanky.

Bylo to jako ocitnout se vedle tureckého Caryho Granta.

Devon se sice setkal pouze se sluhou, ale dovedl si živě představit, jak se někde v patře schovává houf krasavic v bikinách a čeká, až vypadne, aby mohla pokračovat ta party, kterou svým příchodem přerušil.

K obědu Bachar podával středomořského mečouna se salátem z granátových jablek a pistácií. K pití nechal přinést Domaine Leflaive Puligny-Montrachet Les Folatières Premier Cru, ročník 2008. Předváděl se. Ale vzhledem k tomu, jak daleko za ním Devon přijel – a proč –, bylo to to nejmenší, co mohl udělat.

Turci disponovali druhou největší armádou v NATO a pro Ameriku byli důležitým spojencem. Jejich armáda navíc brala hrozbu islámského fundamentalismu dostatečně vážně.

Od založení Turecka jeho armáda již čtyřikrát zasáhla, aby zredukovala moc islamistů ve své zemi. Bachar měl starost, že by za dveřmi mohl být zákrok číslo pět, a že by to dokonce mohlo být ještě před volbami.

Turecký vládce se viděl spíš jako sultán než jako prezident. Kořistil si pro sebe moc, která mu nenáležela. Jiné vládní složky, které měly sloužit jako pojistky, neudělaly nic, aby ho zastavily.

Vojsku dělalo starosti, že i prezident je islamista. A Spojeným státům dělalo starosti, že je to islamista, který sympatizuje s IS.

Turecko demonstrovalo boj proti IS pouze navenek. Prezident sice dovolil Spojeným státům provozovat raketovou základnu v Incirliku, ale lidi, peníze i materiál posílaný IS přes turecké hranice ignoroval.

Když už vyletěla turecká letadla, neudeřila na pozice IS. Udeřila na Kurdy, kteří úspěšně bojovali proti IS. Turci nechtěli, aby se čtyřicet milionů Kurdů v Sýrii, severním Iráku a západním Turecku spojilo a vytvořilo vlastní suverénní stát.

Turci nenáviděli i syrský režim, což znamenalo, že nenáviděli i Rusko a Írán, které ho podporovaly. Nenechali se dlouho pobízet, aby rozbili nos Rusům nebo Íráncům. Jakmile se objevila ospravedlnitelná příležitost, chopili se jí.

Jenže házet sirky do louží benzínu byl jasný recept na katastrofu. Pokud se nezastaví eskalace téhle hry s ohněm, vstoupí celý svět do války. Nebylo třeba víc, než aby Turecko jednou vrátilo úder a pak citovalo 5. článek Severoatlantické smlouvy – *Ozbrojený útok proti jedné nebo více stranám bude považován za útok proti všem.*

Oba čínovníci spolu mluvili přes tři hodiny. Bachar byl celou dobu velmi opatrný. Turecká armáda hodlá prozatím plnit rozkazy prezidenta. To se ale může změnit. Nic víc však Bachar neřekl.

S Devonem se shodli, že IS se rozlézá jako rakovina. Pojídá však souseda, kterým Turecko pohrdá. Takže právě teď jí v tom rozhodně nehodlá bránit.

Vyhlídky na válku s Rusy nebo Íránci se mu však vůbec nezamlouvají. To Devonovi prozradil a navrhl, že místo tlaku na Turecko by se měly Spojené státy soustředit právě na tyto země. Cokoli, co udělalo Turecko, byla vždycky jen odvěta za něco, co udělalo Rusko nebo Írán. Žádná jejich akce nebyla nevyprovokovaná. Jestli Rusko a Írán chtěly pokračovat ve svých eskapádách v Sýrii a jestli tyhle eskapády přelezou přes hranici nebo jakkoli naruší suverenitu Turecka, mohou očekávat rovnocenná protiopatření. Turecko má právo se bránit.

Devon chápal, že jde o záležitost národní hrdosti. Rozuměl i tomu, že protahováním svalů si turecká armáda posiluje svou image před tureckým lidem. To se může hodit, pokud se rozhodnou jít proti prezidentovi a dalším mocným islamistům.

V Turecku se rozvíjela dost komplikovaná šachová partie. Pokud Spojené státy nehodlají řídit jednotlivé tahy, Turecko potřebuje minimálně vědět, kde se nacházejí jednotlivé figurky.

Před svým odjezdem Devon svého přítele ujistil, že ať se rozhodne postupovat jakkoli, bude mít podporu Spojených států. Úroveň této podpory se může nicméně zvyšovat nebo snižovat podle toho, jak bude Turecko nakládat s IS a dalšími provokacemi ze strany Ruska nebo Íránu.

U Devona nebylo třeba číst mezi řádky. To, co chtěl, předkládal vždycky velmi srozumitelnou formou. Nechtěl, aby se jeho slova nějak interpretovala. Chtěl, aby jim všichni rozuměli. To byl rozdíl.

Bachar se usmál. Jeho politici nezajímají. Rád mluví jednoduše a přímo. Devon k němu byl vždycky upřímný. Toho on si cení. A přestože to, co pod současným prezidentem může udělat, má své meze, ujistil Bachar svého kolegu, že bude komunikaci udržovat nadále otevřenou.

Nakonec si společně vychutnali šálek silné turecké kávy doprovázený talířem zralých fíků. Potom Bachar doprovodil svého hosta k autu.

Na příjezdové cestě čekaly tři černé range rovery a policejní doprovod. V této době roztrubuje svou přítomnost v zahraničí kolonou vozidel americké výroby snad jen prezident USA.

Luxusní opancéřovaná SUV měla tónovaná neprůstřelná skla, pneumatiky typu run flat, které umožňovaly jízdu i při ztrátě tlaku v pneumatikách a celou řádku nepříjemných překvapení pro kohokoli, kdo by byl tak bláhový, že by se pokusil na ministrovu kolonu zaútočit. Kromě toho Devona doprovázel tým na všechno připraveného a nadmíru horlivého personálu Zvláštních operací.

Ministr obrany poděkoval Bacharovi za setkání, nastoupil do prostředního range roveru a celá kolona projela po příjezdové cestě bránou a zamířila k letišti v Antalyi.

Hlavní silnice se vinula chvíli z kopce a potom se přimkla k oceánu. Svými plážemi, pompézními butiky a gurmánskými restauracemi připomínala ta oblast Devonovi francouzskou Riviéru. Nebylo těžké pochopit, proč šlo o jednu z největších turistických atrakcí v Turecku.

Když se přiblížili k centru města, policejní eskorta vyrazila dopředu a pozdržela dopravu na křižovatkách tak, aby ministr mohl projet bez zastavení.

Antalya je osmé největší město v Turecku. Nabízí zajímavou kombinaci římských zřícenin a moderní architektury, široké bulváry i úzké středověké uličky, dokonalou směsici exotiky s tradicí: přesně to místo, kde by se líbilo jeho manželce. Devon si dovedl představit, že ji sem jednou vezme s sebou – podle toho, jak bude Turecko do budoucna postupovat.

Kolona právě míjela lákavou venkovní kavárničku, jejíž název byl vyvedený v lístkovém zlatě, když ze zaparkovaného auta vyskočila dvojice mužů. Byli maskovaní a v rukou drželi kalašnikovy. Okamžitě začali střílet.

„Kontakt vlevo! Kontakt vlevo!“ zařval jeden z členů bezpečnostního týmu.

Pneumatiky zapíštěly a do obrovských motorů range roverů se nahrnulo palivo. SUV zahájila úhybný manévr.

Ministra Devona kvůli bezpečí přitiskli na podlahu. Když jeho oči míjely linku okénka, všiml si, že oba členové policejního doprovodu na motorcích leží na ulici mrtví.

Agent v předním vozidle posílal vysílačkou instrukce ostatním, zatímco jiný agent informoval ústředí, že se ocitli pod útokem.

Zatočili ostře doprava, jen aby zjistili, že tam na ně čekají další střelci. Přestože bylo auto prakticky zvukotěsné, Devon slyšel zvenčí třaskání střelby a dopady kulek na plášť vozidla.

„Chtějí nás nahnat do pasti!“ varoval jeden z agentů, když se na další křižovatce objevili další maskovaní střelci.

„Ujeď jim!“ snažil se jiný přimět řidiče, aby prorazil skrz útočníky.

„Ježíš,“ vyjel Devonův řidič, který trhal volantem ze strany na stranu a dřel bokem auta o okolní vozidla, z nichž nejméně třem urazil zrcátka.

„Musíme se vrátit na ten bulvár! Tady je to moc úzké!“

Řidič prvního range roveru v plné rychlosti vjel na křižovatku, strhl volant a zamířil rovnou do centra střelby.

Střelci neustávali, kropili vůz kulkami a podařilo se jim rozbít čelní sklo. Dva z nich vůz zachytil podvozkem a vlácel chvíli za sebou.

Jeden stihl uskočit, jen aby ho vzápětí přejelo druhé vozidlo. Stalo se to tak rychle, že tomu řidič nemohl zabránit.

Devon cítil, jak se jejich těžký range rover zlehka nadzvedá ze země a drtí pod koly střelcovy tělo.

Na následující křižovatce se připravovali na další střelbu, ale žádná nepřišla. Zdálo se, že nechali útočníky za sebou. Vedoucí vozidlo ostře zatočilo doleva. Druhá dvě ho následovala.

Ulice, na které se ocitli, byla opuštěná až na řady aut zaparkovaných po obou stranách. Čelní vozidlo nabralo na rychlosti. Druhá dvě ho napodobila.

Byli asi v polovině bloku, když se od zaparkovaných aut jednoduše rozeznělo hned několik mohutných explozí.

* * *

V malém bytě na konci ulice si to Saša Basejev nahrával na kameru. Atentát na amerického ministra obrany Richarda Devona bude zatím nejlepší video, které kdy natočil. A taky další hřebík do rakve Islámského státu.

10. KAPITOLA

BÍLÝ DŮM
WASHINGTON, D. C.

Prezident Paul Porter nechal uplynout pěkně poctivou a dlouhou chvíli ticha. Nechtěl, aby byli jen šokovaní. Chtěl, aby byli rozzuření, tak jako on.

Po té pandemii se spoustě lidí změnil pohled na smrt. Někteří utrpěli v osobních životech tak hrozná ztráty, že už prostě otupěli.

I prezident si prošel svým. Přišel o přátele a známé, dobré důvěrníky a členy kabinetu.

Byl donucen rychle si vybudovat nový tým. Každý, koho si vybral, měl od někoho vynikající doporučení. Některé z nich už znal, jiné viděl poprvé v životě.

Mnozí z nich byli náhradníci a náhradníci náhradníků posbíraní z různých agentur – měli zaplnit místa do doby, než se podaří shromáždit pořádný nový tým.

Díky svým vůdcovským dovednostem a zvládnutí krize si teď prezident vychutnával největší oblibu za celou svou kariéru. Dokonce i Kongres, také plný těch, co měli jen zaplnit místa, které dosadili guvernéri jejich států jen do příštích voleb, ho podporoval.

Prezident ale věděl, že všechna ta dobrá vůle má své meze. A věděl také, že Spojené státy nepřestávají mít kruté nepřátele. Práce spojená s prezidentstvím, s ochranou jeho země, neustávala, ať byla jeho potřeba zastavit a popadnout dech sebenaléhavější.

Porter se rozhlédl kolem stolu, a když měl pocit, že uplynulo už dost času, jednání Národní bezpečnostní rady zahájil. První, na koho se otočil, byl ředitel CIA. „Co máme?“

Bob McGee stiskl tlačítko na laptopu a velké obrazovky po celé situační místnosti se rozzářily fotografiemi z místa činu. Byly orazítkované logem tureckého Generálního bezpečnostního ředitelství.

„Turci mají za to, že se útoku na ministra Devona a jeho tým účastnilo až deset teroristů. Podle svědeckých výpovědí,“ vykládal McGee a přepnul na další fotografii, „tyto tři srazilo a zabilo první vozidlo kolony. Identifikovali je jako Abdullaha Özala, Ahmeta Çiçeka a Hüseyina Tüzmana. Jeden pracoval ve farmacii, druhý byl učitel ve škole a třetí žil doma s rodiči.“

Předseda Spojeného výboru náčelníků štábů ho přerušil: „Oni mají na sobě kamery?“

„Mají,“ přitakal ředitel CIA a přiblížil jednoho z mrtvých teroristů a kameru připevněnou na jeho hrudi.

„Kde jsou záznamy? Už nám je Turci poskytli?“

„V těch kamerách nebyly SD karty. Všechno se uploadovalo v reálném čase bezdrátově do cloudu. NSA už to hledá.“

„Ale asi bychom měli čekat další video,“ podotkl ministr zahraničí.

McGee přikývl.

„Přihlásil se k tomu někdo? Víme, s kým máme tu čest?“

„Brzy po útoku se na sociálních sítích objevilo několik fotek, které ukazují Tüzmana a možná Çiçeka, jak bojují v Sýrii.“

„Takže to vypadá jako IS?“

Ředitel CIA opět přikývl.

„Jak k čertu mohli vědět, kudy ta kolona pojede?“ nechápal národní bezpečnostní poradce. „Jak může skupina primitivů jako IS přijít k takovým informacím?“

„Evidentně došlo k jejich úniku.“

„Evidentně.“

„A musíme předpokládat, že by to mohlo nějak souviset s tím, co se stalo v Anbáru,“ připomněl ministr zahraničí.

„Zvážili jsme to,“ odpověděl McGee.

Všichni čekali, že to nějak rozvede, ale nestalo se.

Prezident Porter si odkašlal a pronesl: „Za čtyři dny nám brutálně zavraždili dvaadvacet Američanů. Jeden z nich sedával s námi přímo v téhle místnosti. Takže nebudeme odpočívat, nebudeme spát a nezastavíme se, dokud lidi, co to způsobili, nepocítí náš hněv v plné síle. Když bude třeba, obrátíme na Středním východě každý zatracený kámen.

Ale než to uděláme, rád bych s vámi probral širší strategii. Za každého muslimského fanatika z IS, kterého zabijeme, se na jeho místě objeví dva další. Jak je chceme porazit?“

„Sebereme jim území,“ odpověděl předseda Spojeného výboru. „Není území, není chalífát.“

„A jak to uděláme?“ vyptával se prezident.

„Prostě je vybombardujeme a pošleme tam pozemní jednotky.“

„To přesně chtějí, abychom udělali,“ vmísil se do toho ministr zahraničí. „Potřebujeme stálou sílu minimálně pěti set tisíc mužů.“

„Na potlačení ani ne padesáti tisíc džihádistů?“ opáčil předseda.

„Ne. Na desítky let okupace, která bude následovat.“

„Jak jste na to přišel?“

„IS je výtvor sunnitského islámu. Zčásti je tak lákavý proto, že potlačuje rostoucí šíitský vliv v oblasti. Těmhle vliv podporuje Írán. Takže skončíte u pětadvaceti milionů syrských a iráckých sunnitů, kteří budou hledat ochranu. Jestli tuhle úlohu nepřijmeme, utečou zpátky k IS, nebo něco ještě horšího.“

„Pokud je IS výtvozem sunnitského islámu,“ namítl prezident, „jak chcete přimět sunnity, aby ho zničili?“

„Chcete, aby Frankenstein zabil svou vlastní příšeru?“ dodal národní bezpečnostní poradce.

Porter přikývl.

„To, co chcete, je kompletní reformace celého islámu.“

„Křesťanství už si jí prošlo. Judaismus taky. Tak proč ne islám?“

„Protože islám vidí Mohameda jako dokonalého člověka a Korán jako dokonalý opis dokonalé knihy v ráji. Islám ve svých dějinách nemá kritiku

ani introspekci. Už samo slovo *islám* znamená podrobení se. A slovo *muslim* znamená ten, kdo se podrobuje.“

Prezident se předklonil a pochybovačně se na svého poradce podíval: „Takže vy chcete říct, že muslimové se v něčem liší od křesťanů nebo židů? Že nejsou intelektově schopní reformy?“

„Říkám jen, že ti tak zvaní ‚radikálové‘ jsou ti, co praktikují svou víru přesně tak, jak ji chtěl praktikovat Mohamed. To umírnění jsou ti, kdo ji překroutili.“

„Ale umírnění jsou v menšině. Jak je přinutíme k reformaci?“

„Já jsem neřekl, že je to možné,“ odvětil poradce.

„Nevykrucujte se. Kdybyste mohl zamávat svým národně-bezpečnostním kouzelným proutkem a dokázat to za jediný den, jak byste to udělal?“

Muž se na chvíli zamyslel a potom řekl: „Vždycky když nás zasáhne nějaký teroristický útok, zesílíme bezpečnostní opatření. To znamená, že Američané se v den po útoku probudí s menší svobodou než dosud. Tak vypadala každá reakce už od 11. září. Místo dalšího narušování amerických občanských svobod bych raději vyvinul nátlak přímo na muslimské národy.“

„Jak?“

„Etnické profilování. Sami to dělají a nemají s tím problém. Ve skutečnosti se nám, za zavřenými dveřmi, smějí za to, jak se mu snažíme odolávat. A já říkám, abychom to obrátili proti nim.“

Americká veřejnost bude v šoku, až zjistí, kolik cizích občanů z muslimských zemí překročilo svá víza. Zastavíme vydávání všech víz na dalších dvanáct až čtyřicet měsíců a mezitím je pochyťtáme.“

„Víte, jaké by to vyvolalo pobouření?“ vyskočil ministr zahraničí. „Víte, jak hrozně by to poškodilo naše vztahy se spojenci na Středním východě?“

„Dáme výjimky diplomatům,“ odpověděl národní bezpečnostní poradce.

„To je jedno. Stejně se zblázní.“

„Poškodí ten plán umírněné muslimy s dobrými úmysly? Ano. Ale o to jde. Vy a já nemůžeme reformovat islám. To mohou jen umírnění muslimové a ty je třeba dožrat tak, aby konečně zvedli zadky a něco s tím udělali.“

„Jenže jediný, na koho se tihle dožraní umírnění muslimové dožerou,“ oponoval ministr zahraničí, „budou Spojené státy.“

Národní bezpečnostní poradce zavrtěl hlavou. „Ne všichni. Ne ti chytří. Ti, kteří tady mají obchodní zájmy – a není jich málo –, tomu budou rozumět. Ti vědí, kdo z jejich rodin jsou radikálové. Vědí, které mešity kážou radikalismus. Vědí, kdo ho financuje. Tam se bude soustředit jejich hněv. Až si začnou došlapávat na radikály přímo ve svém středu, pak bude reformace na obzoru.“

„To jsou jen vaše zbožná přání.“

„To je to hezké na kouzelných proutcích. Nemusím si nic přát. Prostě jím jen mávnu.“

„To je směšné. Celá ta myšlenka je k smíchu,“ zvolal ministr zahraničí. „Dal byste IS přesně to, co chce.“

Prezident, který si mezitím vyměňoval poznámky se šéfem svého štábu, najednou zvedl zrak a prohlásil: „To je ono.“

„Co je ono?“

„Jak porazit IS,“ odpověděl Porter. „Dáme mu přesně to, co chce.“